

Woorden / Autisme

Kees Hermis

WOORDEN 1

Er valt niets te schrijven
maar toch, misschien om met zoveel
woorden bevestigd te krijgen dat
er niets te schrijven valt.

Of om het gesprek met de woorden
gaande, de intervallen daartussen
open te houden voor stilte
op weg naar de woorden die zeggen
dat er niets te zeggen valt

Zo gerangschikt als hier bestaan
ze slechts bij de gratie van elkaar,
hadden ze er ook niet kunnen zijn
maar ze lezen elkaar te voorschijn
uit de adem van een slapend gedicht

WOORDEN 2

Waar woorden elkaar niet meer
bereiken schenkt hij die zwijgt
zich nachtwijn in, denkt

het gesprokene na, achterhaalt
en raapt op wat uit de rails
in scherven langs de spoorberm ligt,
maakt daarvan een verhaal

Hij schrijft het in zijn dagen die
het verdunnen zullen, oplossen
op den duur totdat het helemaal
misschien verdampt zal zijn aan tijd

Mocht hij veel later niets meer terug
in de herinnering lezen, dan zal het
een ontmoeting met vergeten woorden heten.

AUTISME 1

Hij spreekt in een ongeletterd
alfabet, een afluandige taal
van gebaren en wetten ongeschreven

bevindt zich tussen hier en daar
steeds meer in ongekend gebied
gevangen door een staren naar

een tijdloos buitenland, begint
te worden aangeraakt door
omtrekken van een overkant

die vaster omlijnd door hem heen
praat naarmate hij er leven
los – en daarna achter zich laat

AUTISME 2

Zij heeft zich teruggetrokken op
haar binnenlanden, leeft zo
vanaf de eerste dag

Ingekeerd is haar oogopslag,
gericht op werelden die
buiten hebben weggebannen

In dat door haar beschermd gebied
heeft zij het kind bewaard dat
zij oorspronkelijk is, spreekt

er de landstaal die alleen zij
verstaat, maakt daar geschiedenis
door haar bewaakt en doorvertaald

naar lege ogenblikken, zij leest
die bij haar inwoont voor en is
daarin zichzelf het meest